

HỒI 533

Phá Phủ Trầm Chu

Từ Tử Lăng đang ngồi trên giường xếp bằng trị thương, Khấu Trọng hỏi: “Thế nào?”

Đây là sào huyệt bí mật của Khả Đạt Chí tại Long Tuyền, không cần y phải nói, hai người cũng đoán được đây là nơi thám tử Đột Quyết ẩn thân.

{nguyên bản thiếu 1 câu}

Từ Tử Lăng xoa cằm nói: “Vẫn chưa chết được!”

Hai gã đã thay bộ đồ dạ hành do Khả Đạt Chí đưa, chỉ trừ sắc mặt họ khó coi, nhìn bề ngoài chẳng có gì khác lạ.

Khả Đạt Chí ngạc nhiên: “Bản lĩnh trị thương của Tử Lăng thật là bất phàm, đã có thể vận công đề khí, nhưng nếu không nghỉ ngơi một đêm e mai sau sẽ có họa lâu dài!”

Khấu Trọng hỏi: “Sao mà lại thở ngắn than dài như vậy?”

Khả Đạt Chí đáp: “Ta sợ lão ca người sau này phải để người ta viết ngược tên đó.”

Khấu Trọng hai mắt nhướng lên, hỏi: “Đã tìm được Thâm Mật Hoàn chưa?”

Khả Đạt Chí nói: “Bây giờ vẫn chưa biết, ta đã sai người thông báo cho Đỗ Hưng sáng nay khi lần đầu tiên ra khỏi cung, báo cho y biết hủy bỏ hành động tối nay, hy vọng y hiểu ra!”

Khấu Trọng cười khố nói: “Hảo tiểu tử! Huynh đối với Đỗ đại ca của mình thật là tốt quá, ta không còn gì để nói nữa!”

Khả Đạt Chí làm thế là có chút không muốn đối mặt với hiện thực, sợ rằng Đỗ Hưng đúng như Khấu Trọng suy đoán, chẳng những lừa gạt Khấu Trọng mà lừa cả y.

Khả Đạt Chí vỗ nhẹ vai Khấu Trọng, rồi nói: “Ta đã tìm được nơi Âm Hiễn Hạc ẩn nấp, y dễ nhận ra hơn ta tưởng tượng, ta nhờ y tìm cách theo dõi người giống như Mộc Linh còn ta phụ trách bảo vệ cho các người. Sau đó ta giả vờ rời thành, nhưng thật ra là thủ hạ của

ta rời thành, còn ta thì quay trở lại đi sau lưng hai người xem thử có ai âm thầm đối phó với hai người."

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi: "Tại sao huynh không xuất hiện sớm? Nói không chừng ba chúng ta hợp lực có thể diệt được tên ma tăng đó!"

Khả Đạt Chí cười khở: "Còn nói nữa, hai vị đại ca thoảng cái đã mất hút khiến ta không đuổi kịp, may mà ta ngửi thấy mùi máu tươi, cuối cùng đuổi theo đến đó. Thật không ngờ Thiên Trúc ma công của Phục Nan Đà lợi hại đến thế, ta tưởng nhát đao đó có thể giữ được y, nào ngờ vẫn để y trốn thoát."

Khấu Trọng nghiêng răng nói: "Thật đáng tiếc, dù cho Âm Hiến Hạc có tìm được Thâm Mạt Hoàn thì chúng ta cũng chỉ đành bỏ qua cơ hội."

Từ Tử Lăng lúc này mở mắt ra, nói: "Tiểu Trọng và Khả huynh cứ yên tâm! Ta đủ sức tự lo lấy thân, trong một khoảng thời gian ngắn Phục Nan Đà cũng không thể tìm ra nơi ta ẩn thân."

Gã tịnh không muốn nói cho Khấu Trọng biết đã cảm ứng được Tà đế Xá lợi, vì sợ ảnh hưởng đến hiệu quả trị thương.

Khấu Trọng lại không quên chuyện này, hỏi: "Ngươi có cảm giác được hay không?"

Khả Đạt Chí tuy thấy gã hỏi kỳ lạ như vậy, vẫn tưởng rằng là hỏi thương thế của Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng lắc nhẹ đầu, nói: "Tất cả rất tốt ngươi cứ yên tâm đi! Ngươi nhất định phải cẩn thận đấy, tình hình của ngươi chẳng tốt hơn ta mấy đâu."

Khấu Trọng hơi do dự, gật đầu nói: "Trước sáng mai ta sẽ trở về, vì vậy cho nên ngươi đừng lo nghĩ gì hết, cứ lo trị thương đi."

Nói xong, cùng Khả Đạt Chí mau chóng đi ra.

Từ Tử Lăng biết hai người đã đi xa, cho đến khi khẳng định không có kẻ địch nào mò đến đây, mới bắt đầu yên tâm trị thương. Sau khoảng thời khắc một chén trà nóng, gã âm thầm đi về hướng vừa cảm ứng được Tà đế Xá lợi.

oOo

Khả Đạt Chí đến bên cạnh Khấu Trọng đang ẩn nấp trong rừng, rồi ngược mắt ngắm nhìn ánh trăng chiếu soi một dải đại thảo nguyên ở phía bắc thành Long Tuyền, nói: “Nếu ta đoán không lầm thì Thâm Mạt Hoàn trốn trong Ngọa Long biệt viện của Bái Tử Đình. Đạo lý này rất đơn giản, Thâm Mạt Hoàn được Hàn Triều An che chở, mà nước Cao Lệ của Hàn Triều An toàn lực ủng hộ Bái Tử Đình, từ đó có thể biết Thâm Mạt Hoàn là người của Bái Tử Đình hoặc cũng có thể là kết minh tạm thời.”

Khấu Trọng thở dài nói: “Có tìm được dấu hiệu của Âm Hiến Hạc để lại không? Ái chà! Thật khiến cho người ta lo lắng, tên tiểu tử này thật là xấu xa mà.”

Khả Đạt Chí mỉm cười: “Kẻ địch càng lợi hại thì càng thú vị, ta lại đang có cảm giác hưng phấn đây, có cần thăm dò thử Ngọa Long biệt viện hay không, nếu Âm huynh bị bọn chúng giết thì hai chúng ta sẽ dùng máu rửa nơi này.”

Khấu Trọng nghe thế lạnh mình, Khả Đạt Chí đúng là người thích mạo hiểm, nếu trở thành kẻ địch cũng sẽ là một kẻ địch rất nguy hiểm. Gã đáp: “Ngọa Long biệt viện đó có phải là một trang viên ở trong sơn cốc duy nhất tại phía bắc Long Tuyền không?”

Khả Đạt Chí ngạc nhiên nói: “Huynh đã biết nơi đó à, tòa trang viên này xây dựng xong cách đây ba tháng, là nơi dễ thủ khó công.”

Khấu Trọng nói: “Huynh có biết khi ta và Tử Lăng sắp rời cung, Bái Tử Đình kéo bọn ta lại huênh hoang khoác lác một hồi, xem sắc diện tỏ vẻ rất ung dung, huynh có suy nghĩ gì về điều này không?”

Khả Đạt Chí hừ lạnh: “Hạng người không tự lượng sức mình, có gì mà đáng suy nghĩ?”

Khấu Trọng trầm giọng nói: “Huynh vừa cứu bọn ta một mạng nên ta chỉ ra một con đường sáng cho huynh đi. Bái Tử Đình tuyệt đối không phải là kẻ không biết trời cao đất dày, ngông cuồng tự đại mà là một thống soái khôn ngoan nhìn xa trông rộng, suy nghĩ sâu xa. Chỉ thấy hắn chọn ngày lập quốc trong mùa mưa là biết kẻ này rất cao minh, một con người như thế làm sao có thể xem thường?”

Khả Đạt Chí chợt nhớ ra hôm nay trời mưa lớn, đường đi trơn trượt, gật đầu nói: “Bái Tử Đình đúng là một con cáo già xảo quyệt, ta sẽ mở mắt xem thử hắn giở trò gì!”

Khấu Trọng lắc đầu: “Nếu huynh có thái độ như thế này chỉ có thể trở thành dũng tướng xung phong trận tiền chứ không phải thống soái ngồi trong trường vận trù mưu lược. Có câu ‘biết người biết ta trăm trận trăm thắng’. Nói cho ta biết, trong tình huống nào khả dĩ Kim Lang quân vô địch đại thảo nguyên sẽ thất bại?”

Khả Đạt Chí nhíu mày: “Tiểu Trường An’ đây chung quy không phải là Trường An thật, thành cao không quá năm trượng, nếu bọn ta đánh vào bất ngờ, Bái Tử Đình bằng vào cái gì mà bắt bọn ta nếm khổ chứ?”

Khấu Trọng mỉm cười: “Các người đã tính sai tình hình quân địch. Sở dĩ Bái Tử Đình có lòng tin như vậy là bởi có lý do.”

Khả Đạt Chí giật mình: “Ý của huynh muốn nói hắn có viện quân? Điều đó không thể xảy ra, bây giờ kẻ duy nhất dám giúp hắn là Cao Lệ vương Cao Kiến Võ, vả lại hắn đang nằm trong tầm giám thị nghiêm mật của bọn ta, bất cứ việc điều động nào cũng không qua mắt bọn ta. Cả các tù trưởng Mạt Hạt khác cũng thế, tất cả đều bị giám sát chặt chẽ.”

Khấu Trọng nói: “Huynh đã quên Đỗ Hưng đã từng đề cập đến Cái Tô Văn rồi sao? Còn nói y cấu kết với Hàn Triều An, nếu ta đoán không lầm thì Cái Tô Văn là kỳ binh của Bái Tử Đình. Thử nghĩ xem khi các người toàn lực tấn công Long Tuyền, đột nhiên mưa lớn, Ngũ Dao Bá Cái Tô Văn đích thân dẫn tinh binh đội mưa đột kích, Bái Tử Đình lại thừa thế từ trong thành đánh ra, các người sẽ làm sao?”

Khả Đạt Chí nói: “Tình hình này quả thật đáng ngại nếu Cái Tô Văn ngồi thuyền đến bằng đường biển mà thần không biết quỷ không hay, bọn ta phải để ý mặt này mới được.”

Khấu Trọng lắc đầu: “Không cần lo, nếu ta đoán không sai thì Cái Tô Văn và người của y đã đến nơi, nơi ẩn thân chính là tòa Ngọa Long biệt viện huynh vừa mới nói.”

Khả Đạt Chí động dung nói: “Bây giờ ta bắt đầu hiểu tại sao Đại hãn và Lý Thế Dân đều e ngại Thiệu soái, việc này ta phải báo với Đại hãn để ngài đề phòng. Tiểu đệ thật cảm kích huynh.”

Rồi thở dài nói: “Nói không chừng tương lai gặp lại Thiệu soái trên sa trường, tiểu đệ cũng thấy e ngại.”

Khấu Trọng nói: “Có một vài lời có lẽ huynh nghe không lọt tai, vì Tú Phương tiểu thư, cũng vì bá tánh vô tội của Long Tuyền, ta xin các người chỉ buộc Bái Tử Đình bỏ lập quốc, phá tường thành trao ra Ngũ Sắc thạch. Điều đó có khác gì so với đánh tan toàn quân của hãn và san bằng Long Tuyền thành bình địa?”

Khả Đạt Chí trầm ngâm giây lát rồi thở dài nói: “Ta hiểu ý của huynh, bất quá chuyện này phải có Đại hãn gật đầu mới được, ta tự thấy không có khả năng thuyết phục ông ta làm theo ý của huynh.”

Khấu Trọng nói: "VẬY ta sẽ thuyết phục ông ta. Trước tiên chúng ta phải nắm rõ được nhiều tin tức xác thực, hãy cứ bắt đầu từ Ngọa Long biệt viện."

Khả Đạt Chí ngạc nhiên nói: "Đã biết Cái Tô Văn ở đó, chúng ta xông vào chẳng khác gì nộp mạng? Quý thể lão ca người không được khỏe lắm, giả như đến khi đào tẩu cũng là một việc không làm nổi rồi."

Khấu Trọng cười cười nói: "Kẻ địch càng lợi hại ta càng thích. Huynh tưởng ta có thể dễ bị để người ta viết ngược tên hay sao. Huống chi Âm Hiễn Hạc đang đợi chúng ta vào cứu. Mẹ nó! Ta càng lúc càng tin rằng Bái Tử Đình, Thâm Mạt Hoàn, Mã Cát, Cái Tô Văn, Đổ đại ca của huynh, Đại Minh Tôn giáo và Hô Diên Kiềm đã kết thành liên minh, mượn việc thành lập nước Bột Hải để xoay chuyển tình thế đại thảo nguyên. Chắc là Thâm Mạt Hoàn và Hô Diên Kiềm sau này mới gia nhập vào, bởi vậy hai tên này không còn đường đi nữa cho nên mới liều một phen."

Khả Đạt Chí ngạc nhiên nói: "Lẽ ra Đại Minh Tôn giáo vì tín ngưỡng khác nhau với Phục Nan Đà nên quan hệ sẽ đối chọi nhau mới phải, lẽ nào bọn họ lại chịu cùng hợp tác với Bái Tử Đình?"

Khấu Trọng nói: "Rất đơn giản, đầu tiên Cung Kỳ với hóa thân là Thôi Vọng chắc chắn là người của Đại Minh Tôn giáo, thứ đến Bái Tử Đình phái Cung Kỳ đi cướp tám vạn mảnh da dê của đại tiểu thư, chẳng những là cái bẫy dụ ta và Tử Lăng đến đây, càng là thủ đoạn giúp đỡ Đại Minh Tôn giáo minh hữu Vinh Phụng Tường trừ đi đối thủ cạnh tranh trong làm ăn, bởi vì đại tiểu thư nổi lên quá nhanh, càng làm càng lớn, nói không chừng một ngày nào đó sẽ thay thế vị trí lãnh tụ thương xã miền Bắc của Vinh Phụng Tường. Có tài thì có thể, chiêu binh mãi mã cũng cần tài vật, vì muốn lập quốc nên Bái Tử Đình chỉ đành bất chấp thủ đoạn."

Khả Đạt Chí lắc đầu nói: "Thật là khiến cho người ta khó tin, Đại Minh Tôn giáo ủng hộ Bái Tử Đình có lợi gì? Mã Cát lại là người Đột Quyết và Đổ đại ca ít nhất cũng là một nửa người Đột Quyết, nếu Bái Tử Đình trở thành một bá chủ mới thì bọn họ còn đất dung thân sao? Huynh có phải là nói quá lên không?"

Khấu Trọng nói: "Xét ở góc độ khác huynh cứ khách quan mà đánh giá sự kiện, phải chăng Hiệt Lợi Đại hãn đã quá bá đạo? tại sao ông ta đối chọi với Đột Lợi? Tại sao Đột Quyết tách thành hai nước Đông và Tây?"

Sắc mặt Khả Đạt Chí lúc minh lúc ám, một hồi sau mới buồn bã nói: “Huynh nói không phải là không có lý, Đại hãn của bọn ta vì khuyếch trương quân lực nên đã không ngừng gia tăng yêu sách đối với các tiểu Hãn khác. Ái chà! Dù ông ta không vui nhưng ta cũng phải nhắc ông ta hậu quả của vấn đề này.”

Rồi lạnh lùng nói: “Tất cả đều là do gã Quốc sư Triệu Đức Ngôn xúi giục, con bà nó!”

Khấu Trọng lại nói: “Bái Tử Đình và Phục Nan Đà lại là chuyện khác. Theo ta thấy bọn chúng chỉ bằng mặt mà không bằng lòng, nguyên nhân rất có thể là vì Bái Tử Đình cấu kết với Đại Minh Tôn giáo. Phức tạp rồi phải không? Chỉ cần thêm một người là sẽ phát triển thêm một mối quan hệ phức tạp, hướng chi hiện tại có nhiều thế lực các phương kéo đến. Rất có thể Đồ đại ca của huynh bị lôi vào chuyện này vì Hứa Khai Sơn, Đại Minh Tôn giáo vốn muốn mượn tay Hiệt Lợi trừ bọn ta, nào ngờ trộm gà không được còn mất nắm thóc, trái lại càng khiến quý Đại hãn của huynh và Đột Lợi giảng hòa với nhau. Từ điểm này cho thấy Mã Cát là người luôn kim dẫn chỉ, chắc chắn y đã âm thầm cấu kết với Đại Minh Tôn giáo và Bái Tử Đình.”

Nói đến đây, Khấu Trọng thấy nhẹ nhõm toàn thân, rất nhiều chuyện lúc trước không hiểu bây giờ đã rõ ràng.

Khả Đạt Chí cười khố: “Ta nhất thời vẫn chưa thể tiêu hóa được lời của huynh, chỉ đành tạm thời gạt qua một bên, ta sẽ sắp xếp cho huynh và Đại hãn gặp mặt để nói cho rõ ràng.”

Khấu Trọng vỗ vỗ Tĩnh Trung Nguyệt, nói: “Nào! Chúng ta hãy dò thám Ngọa Long biệt viện xem sao, xem thử ở đó có cái gì thiên quân vạn mã hay không. Nếu đúng là vậy, chỉ cần chúng ta đánh vào nơi này tất Bái Tử Đình sẽ phải ngoan ngoãn nghe lời.”

oOo

Từ Tử Lăng phóng xuống tường thành, hạ xuống ở xó tối, may mà thành Long Tuyền không có kênh hộ thành, nếu không với tình trạng bị nội thương thế này gã sẽ phải tốn công thi triển một chút thủ đoạn rồi.

Gã bằg vào linh giác hơn người nhân lúc tuần binh đổi gác sơ hở, liền âm thầm vượt tường vọt ra, nhọc bằg để tuần binh phát giác vậy công e cũng khó lòng thoát thân được.

Lúc này gã không còn cảm ứng được Tà đế Xá lợi nữa, không biết vì công lực suy giảm hay là nguyên nhân khác. Gã càng không biết đuổi theo có ích gì nhưng vì Sư Phi Huyền, gã bất chấp tất cả. Cũng như gã là điểm sơ hở trong kiếm tâm thông minh của Sư Phi Huyền, còn nàng là nỗi vương vấn mà gã không rũ bỏ được.

Lúc này là lần đầu tiên gã nói dối với Khấu Trọng bởi vì gã không muốn liên lụy đến Khấu Trọng, chỉ một mình gã đi mạo hiểm, huống chi không tiện để Khả Đạt Chí biết được chuyện này.

Gã cũng đoán được Khấu Trọng và Khả Đạt Chí lẽ mờ biết được Thâm Mạt Hoàn kết minh với Bái Tử Đình, do đó kẻ thực sự muốn giết chết họ chính là Bái Tử Đình, cho nên bọn Thâm Mạt Hoàn không xuất hiện.

Sau khi ngừng lại điều tức, Từ Tử Lăng phóng về phía hồ Kính Bạc.

Gã phải tận dụng quãng đường này để điều tức, dù cho phải gặp Thạch Chi Hiền cũng đủ sức liều mình.

Bình thường trong bất cứ tình huống nào gã cũng không lo cho Sư Phi Huyền, nhưng đối thủ là Thạch Chi Hiền thì chuyện đã khác.

Ai mà biết Chúc Ngọc Nghiên có chiêu "Ngọc Thạch Cầu Phần" như y thị từng nói hay không, có cùng ôm chết cùng với Thạch Chi Hiền hay không.

Từ Tử Lăng chợt thấy nôn nao, gã thất kinh, tự biết bản thân để tinh thần nhiễm tạp niệm dẫn đến bộc phát nội thương, nếu tình hình này tiếp tục lúc nào cũng có thể chết trên thảo nguyên, gã vội vàng loại bỏ tạp niệm, tập trung linh đài sáng suốt tinh minh vừa chạy vừa trị thương, vận dụng Hoán Nhật đại pháp xuyên suốt tam mạch thất luân để điều thương.

Trời đêm lộng lẫy hiển hiện cảnh sắc đê mê lòng người, nhưng tinh thần của gã lại từ từ đi vào cảnh giới 'tĩnh trung nguyệt'.

Điều kỳ lạ là gã vẫn chưa cảm ứng được Tà đế Xá lợi ở đâu, rốt cuộc là chuyện gì?

Ngay lúc này, gã cảm thấy có người từ phía sau tiến tới gần.

Từ tốc độ của đối phương, Từ Tử Lăng lập tức biết đó là cao thủ thuộc hàng nhất lưu nhưng cũng không hề lo lắng.

Gã cần phải cắt đuôi kẻ bám theo, nếu không chẳng những gã không tới được hồ Kính Bạc mà tính mạng của Sư Phi Huyền cũng gặp phải hung hiểm.

Đối phương cách gã khoảng hai dặm, không đầy thời khắc một tách trà nóng nữa sẽ đuổi theo kịp gã, khoảng thời gian này đủ cho gã làm được nhiều chuyện.

Gã không quay đầu lại, cũng không tăng tốc độ, chỉ rời lộ tuyến cũ đi vào mảnh rừng rậm phía bên phải.

Sau khi vào rừng gã tiếp tục đi về hướng tây bắc, ra khỏi rừng lại quay ngược trở lại nấp trên một tán cây um tùm.

Một bóng người mau chóng lướt tới, rõ ràng đó là “lão bằng hữu” Liệt Hà.

Đến bên khu rừng, Liệt Hà quét mắt nhìn quanh, lại nghech mũi lên đánh hơi mùi máu trên người Từ Tử Lăng rồi vội vã chạy vào rừng, đuổi theo con đường Từ Tử Lăng mới đi lúc này.

Từ Tử Lăng thầm kêu nguy hiểm.

Gã không biết tại sao Liệt Hà đuổi theo mình, nhưng cũng biết rằng y chẳng tốt lành gì. Song khi Liệt Hà phát hiện mình bị gạt thì sẽ tiếp tục truy đuổi.

Nghĩ đến đây, Từ Tử Lăng cố gắng đề khí phóng vọt người lên, hạ mình ở một cành cây cách đó ngoài ba trượng.

Chỉ có ở trên cao mới có thể khiến cho Liệt Hà vốn là cao thủ thiện nghệ trong việc truy tung mới không thể đánh hơi được gã. Trên đại thảo nguyên này, những liệp nhân xuất sắc đều biết cách lợi dụng khứu giác để truy địch sát địch.

Từ Tử Lăng lại đề khí, tiếp tục vọt lên nữa, khi cách chỗ cũ hai mươi trượng, đột nhiên gã thấy choáng váng suýt tí nữa đã rơi xuống đất, gã vội vàng ôm lấy cành cây.

Tiếng gió vang lên, không ngoài dự liệu, Liệt Hà quay trở lại.

Từ Tử Lăng không còn đủ sức làm bất cứ chuyện gì, gã chỉ có thể ngồi yên ở chạc ba của cành cây lặng lẽ vận công, việc mất máu quá nhiều khiến Trường Sinh khí của gã mất đi khả năng trị thương.

Tiếng gió vang lên.

Liệt Hà phóng lên gốc cây lúc này gã đã ngồi, đương nhiên là tìm không thấy gã, nhưng gã không hề vui mừng bởi vì Liệt Hà lúc nào cũng có thể tìm ra gã, người này quả thật lợi hại.

Mà khả năng này là rất lớn.

Từ Tử Lăng chợt đánh liều, sau khi hành khí ba vòng gã lộn người lên vượt ra xa năm trượng, hạ xuống ở khoảng đất trống ngoài bìa rừng.

Chạy cũng không thoát, vậy thì chỉ có cách mặt đối mặt.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>